

Η κλήση των μαθητών (Μητροπολίτης Εδέσσης, Πέλλης & Αλμωπίας Ιωήλ)

/ [Πεμπτούσια](#)

«Εκάλεσεν αυτούς»

Στο σημερινό ευαγγελικό ανάγνωσμα ο Χριστός προσκαλεί τους τέσσερις πρώτους μαθητές να Τον ακολουθήσουν, τον Πέτρο και τον Ανδρέα αλλά και τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη, τους αδελφούς. Στα ιερά Ευαγγέλια δύο φορές φαίνεται να καλεί ο Χριστός τους μαθητές αυτούς. Η πρώτη κλήση ήταν δοκιμαστική, ενώ η δεύτερη οριστική και γίνεται στο χρονικό διάστημα που ο Ιωάννης ο Βαπτιστής είχε δολοφονηθεί από τον Ηρώδη. Η σημερινή κλήση που περιγράφεται στο ανάγνωσμα είναι η δεύτερη, που όπως είπαμε είναι και η οριστική.

Η ποιότητα ζωής των Αποστόλων

Τι άνθρωποι ήταν αυτοί οι ψαράδες που κάλεσε ο Κύριος για να γίνουν μαθητές του; Ήταν άνθρωποι ταπεινοί, αγράμματοι και αφανείς κοινωνικά. Δεν ανήκαν στην τάξη των Φαρισαίων και των νομικών. Ο Βασίλειος ο Σελευκείας παρατηρεί: «ζητώντας ο Κύριος ανθρώπους να παιδεύσουν την οικουμένη παρέβλεψε πόλεις, δήμους και βασιλείες. Απεστράφη τους ανθρώπους του πλούτου, τους ρήτορες, «εμίσησε κράτος ρητόρων»... «Ο Κύριος με τον τρόπο της κλήσεως των πρώτων

είναι σαν να έλεγε στους ανθρώπους: «αλιείς, ου βασιλέας ζητώ». Ο Ματθαίος γράφει πως ο Κύριος τους βρήκε «εν τω πλοίω μετά Ζεβεδαίου του πατρός αυτών καταρτίζοντας τα δίκτυα αυτών» (Ματθ. 4,21). Διόρθωναν τα δίχτυά τους «μη δυνάμενοι ωνήσασθαι έτερα», δηλ. δεν μπορούσαν να αγοράσουν άλλα, κατά τον Ιερό Χρυσόστομο. Ήσαν άνθρωποι που είχαν αγάπη μεταξύ τους. Όλοι μαζί ψάρευαν, όλοι μαζί διόρθωναν τα δίχτυα. Πατέρας και παιδιά εργαζόντουσαν μαζί κι είχαν χαρακτηριστικό γνώρισμα «το από δικαίων τρέφεσθαι πόνων», να τρέφονται με τον ιδρώτα και τον κόπο τους (Χρυσόστομος). Μπορεί να μην είχαν μόρφωση αλλά τους διέκρινε η αρετή της αγάπης. Ένας σύγχρονος θεολόγος θα προσθέσει πως ο Κύριος δεν κάλεσε ανέργους στο έργο του ευαγγελισμού των λαών, αλλ' ανθρώπους που εργάζονταν. Τα παράτησαν όλα, γιατί είχαν εμπιστοσύνη στο πρόσωπο του Χριστού.

Η κλήση των μαθητών δείχνει τη δύναμη του Θεού

Αυτούς που περιφρονούσε ο κόσμος, αυτούς διάλεξε για Αποστόλους Του ο Κύριος. Ο Παύλος το σημειώνει αυτό χαρακτηριστικά: «Τα μωρά του κόσμου εξελέξατο ο Θεός, ίνα καταισχύνη τα ισχυρά» (Α' Κορ. 1,27). Αυτούς επέλεξε ο Κύριος, για να φανεί στον κόσμο πως η διάδοση του Ευαγγελίου δεν ήταν αποτέλεσμα δυνάμεως και σοφίας ανθρώπινης, αλλ' ήταν αποτέλεσμα της

δυνάμεως και της χάριτος του Θεού, «όπως μη καυχήσεται πάσα σαρξ ενώπιον του Θεού» (οπ.π. στιχ. 29). Η ανταπόκριση των μαθητών είναι αυθόρμητη και ολοκληρωτική. «Άφησαν τα δίχτυα, τα πλοία και τον πατέρα αυτών» (Ματθ. 4,22) και τον ακολούθησαν. Δεν είχαν δει από το Χριστό μεγάλα θαύματα η δεν άκουσαν σπουδαίους λόγους κι όμως αντελήφθησαν και κατανόησαν το πρόσωπο του Κυρίου και θυσίασαν τα πάντα γι' Αυτόν.

Οι πιστοί μόνο με το Χριστό δένονται άρρηκτα

Ο Χριστιανός δεν πρέπει να δένεται με κανένα πράγμα η πρόσωπο της παρούσης ζωής τόσο, όσο με το πρόσωπο του Χριστού. Τον πρώτο λόγο στη ζωή μας τον έχει ο Κύριος. Δεν μας προτρέπει η Εκκλησία μας να εγκαταλείψουμε τα σπίτια μας, τα υπάρχοντά μας και τις οικογένειές μας. Θέλει όμως περισσότερο από τα υλικά και τα αγαπημένα μας πρόσωπα να αγαπάμε το Χριστό. Να έχουμε ζωντανή σχέση με το Χριστό. Ο σύνδεσμός μας με τον Ιησού να μην περιορίζεται σε μία διανοητική σχέση, σ' ένα ιδεολόγημα. Να είναι ζωντανός και να εκφράζεται στην προσευχή, στη συμμετοχή μας στα μυστήρια και, αν παραστεί ανάγκη, στη δημόσια ομολογία και στη θυσία ορισμένων προσφιλών μας πραγμάτων.

Στις ημέρες μας ανθεί η αλιεία των ανθρώπων για διάφορους σκοπούς. Αλιεύονται με πολλή τέχνη άνθρωποι, για να εξυπηρετήσουν πολιτικούς, κοινωνικούς, ιδεολογικούς, παραθρησκευτικούς κι ακόμα και αισχρούς σκοπούς. Ανθεί στις ημέρες μας μία στρατολόγηση που διακρίνεται για την ιδιοτέλεια και το κέρδος. Παρουσιάζονται πολλοί «μεσσίες» με αξιώσεις υποταγής σ' αυτούς εκ μέρους των ανθρώπων. Οι προσωπικές φιλοδοξίες είναι στην ημερήσια διάταξη. Ζητάμε από τους άλλους αφοσίωση και υπακοή για να ικανοποιήσουμε τα πάθη μας που πολλές

φορές είναι και ποταπά. Μόνον η υπακοή στο Χριστό ωφελεί τον άνθρωπο πολλαπλώς. Τον κάνει ειρηνικό απέναντι στους άλλους, χωρίς μικροσυμφέροντα και υλικές απολαβές. Τον καταξιώνει ως άνθρωπο και αναδεικνύει τα χαρίσματά του και τις αρετές του. Τον προάγει στη Βασιλεία του Θεού, για να ζήσει αιώνια κοντά στο Χριστό που αγάπησε ολοκληρωτικά και εγκάρδια.